

taller de creació

JOCS D'ESTIU

Pau Guinart. (l'Escala, 1983) ha estudiat història i filosofia a Girona, tragèdia grega a Anglaterra i cinema als EUA. Ha escrit diferents dietaris de viatge, d'entre els quals destaquen *Dos en un Burro. Per Catalunya en carro* i *Fragmentari de Nova York*.

Passatge Alzina

El passatge Alzina era un carrer estret i sense sortida, un cul-de-sac sense asfaltar. Cada nit d'estiu, havent sopat, els nens i nenes deixàvem enrere les nostres cases i sortíem corrent en busca de diversió. Els límits d'aquell carrer eren els límits del nostre món.

La il·luminació era tènue fins al punt que les estrelles es fonien amb les faroles, i aquestes amb les cuques de llum que poblaven el solar adjacent al carreró. Els nens, romàntics amb instint caçador-recol·lector, arreplegàvem totes les cuques que podíem i les regalàvem a la nena que ens agradava com si li estiguéssim oferint un bocí d'univers. Eren els anys vuitanta, i en aquell temps no hi havia ni videojocs, ni mòbils, ni *tablets*, ni... ni tinc 30 anys i ja semblo un iaio...

Bronzejats, sempre en pantalons curts i sabates Victoria enfundades en uns peus sense mitjons, teníem les cames plenes de rascades i picades de mosquit que no notàvem. De dies es podia jugar a atrapar, a l'un dos tres pica-paret, a la pesta alta o a qualsevol altre joc inventat, però de nit només hi havia una possibilitat: l'*escondite*.

De sobte es feia el silenci. Algú amb veu d'escolanet començava a comptar acceleradament: «un dos tres quatre cinc sis set vuit nou deu onze dotze»... Quan arribava a cinquanta es girava i es trobava el carrer completament desert. Camina valentament, amb cautela. Algun somriure fugaç tensava l'ambient. En el moment que s'havia allunyat suficientment del pi contra el qual havia comptat, sentia uns passos nerviosos i, en tombar-se: «Un dos tres, salvat!» Algú havia aconseguit la redempció. Al cap de poc, al primer a ser descobert li tocava «parar» en la següent partida. La simplicitat era un requisit elemental en aquelles edats.

Cada nit, religiosament, passava un carret de gelats que s'aturava just a l'entrada del carreró, només per a nosaltres. Recordo una vegada que, corrent a amagar-me, vaig perdre una moneda de dues-centes pessetes que els meus pares m'havien donat amb inusitada generositat per

> **Il·lustracions: Gemma Rigau.** Sóc de Girona, on actualment visc i treballo. Faig de vetlladora i de docent en tallers d'arts plàstiques, però a les tardes sóc a Barcelona, estudiant el postgrau d'il·lustració creativa a Eina. Vull professionalitzar-me com a il·lustradora. Tinc un blogspot en què es poden veure els meus treballs: gemmarigaudellobet.blogspot.com.es.

comprar-me un gelat i quedar-me el canvi. Era una *rara avis*, se'n veien molt poques, i lluià com cap altra moneda que hagués vist mai. En algun moment devia caure a terra i es devia confondre entre la pols i les pedres, o potser algú se la va trobar i no va poder reprimir el desig de quedar-se-la. Mai no ho vaig saber. Sempre més hi he pensat.

També recordo una vegada que, desafiant les regles del joc, un nen petit i taciturn va decidir anar més enllà del carrer per sortir a buscar un amagatall a l'espai exterior, a la *terra incognita*, més enllà de les columnes d'Hèrcules, on s'acaba el món i comencen els monstres.

Però de seguida es va adonar que l'univers perdia sentit fora del carrer, i va tornar amb la cua entre cames.

Així transcorrien les nits d'estiu de la nostra infància: amb total despreocupació i absència d'obligacions. Només amb una lleu intuïció que la vida podia consistir en quelcom més que allò i allà; que potser en algun moment, encara molt llunyà, el món podia deixar de ser un joc, un entreteniment, per convertir-se en un assumpte complicat i seriós: una cosa de grans.

Pau Guinart.

Un joc innocent per sobreviure

Ens hi passàvem el dia, des del matí fins al vespre. Enfonçàvem les mans als sacs de cigrons i de mongetes del ganxet. Omplíem bosses de cartró triangulars de fideus de l'1, del 2, del 3, o del zero zero, que eren els més fins i els que, si et quèien a terra, se't feien més difícils de recollir perquè s'escampaven arreu i s'amagaven darrere dels sacs de detergent: l'Omo, també a granel, com els fideus i el granís.

Ens amagàvem al racó de sota el taulell i posàvem l'escala de quatre escalons de fusta vella al davant, i fèiem barraqueta per despistar qui volgués saber on ens havíem posat. Arraulides al forat, llepàvem estrep prèviament marejat pel canutillo de sidral. Si el paper taronja quedava massa remullat es trencava i ens havíem d'espolsar el sidral del pit, i el que ens quedava a les mans el llepàvem amb la llengua negra d'estrep.

Quan sentíem el timbre sortíem de l'amagatall i ens enfilàvem a l'escala per despistar. Si la clienta volia alguna cosa que s'hagués de pesar, molt millor: cent grams de fideus del tres, tres unces de farina, sis unces de sucre. Si calia despistar colònia ja era una altra cosa: havíem de cridar l'àvia i després ja només servíem per aguantar els pots de plàstic amb què es mesuraven les quantitats: dos-cents cinquanta mil·lilitres era el que es venia més sovint. S'havia d'anar

amb compte de trabucar-la bé a l'ampolla de vidre de la clienta. Si se'n vessava a sobre el taulell hi passàvem la mà i ens posàvem Lavanda Puig o el Royal Ambrée a darrere el clatell i ja fèiem olor per tot el dia.

Quan se'ns acabaven els jocs de botiga i estàvem cansades de llepar estrep, xupa-xups i piruletes, quan ja havíem mastegat un parell de boles de xiclets dels de la màquina del carrer, si era l'estiu, agafàvem la bossa de carculles i el pot de cola i decoràvem les caixes de Maderas de Oriente de la casa Legrain París. Quan acabàvem les tornàvem a deixar a la lleixa de les colònies i els sabons i en canviàvem l'etiqueta: en lloc del preu que tenia n'hi posàvem un altre deu pessetes més car. Serien els dos duros que hi guanyàriem el dia que uns turistes, segurament francesos, comprarien la caixa, amb un mig somriure esqueixat mentre l'àvia els aniria dient: «*Muy bonitas, son de la playa del Estartit*».

Eren els anys seixanta, i el que en dèiem el món era el que vàiem d'esgallimpanta a les Notícies i al Nodo. El nostre, de món, era a la botiga i al carrer, i quan començava el bon temps, les hores es desplaçaven als horts del tamarigar, a la mota, la resclosa i la branca que duia l'aigua fins al safareig on les dones encara rentaven els llençols. Un dels jocs més innocents era el de llençar qualsevol cosa que surés —un plàstic, un barcot de

Mercè Font. Torroella de Montgrí, 1961. Professora de Secundària. Autora de la novel·la *L'ajudant del metge* (Edicions de l'Albí). Ha publicat poesia i teatre i ha col·laborat en diferents revistes, com *Gavarres* i *El Montgrí*.

paper, un cap de nina— per una banda de la branca i arrencar-nos a córrer pel carrer que feia de pont, per comprovar què sortia primer per l'altra banda.

Podríem somiar que, qualsevol diumenge a la tarda, la història es repeteix: que només amb la botiga, el carrer i tots els escenaris del riu en féssim prou, que el que hi ha més enllà de la carretera fos un altre món que no ens pertoca ni ens pertany.

Aquest estiu hi jugarem: llençarem les lleis Wert per una banda de la branca i ens arrencarem a córrer per veure com surten per l'altra, surant sobre el corrent d'aigua, molles, tan molles que ningú, per més autoritat que tingui, les podrà eixugar.

Mercè Font.

Cervell de vacances

Res no es mou. Ni una fulla, ni la roba estesa, res. Hauria de ser valenta i sortir. Només serien uns minuts. Què em podria passar? Però no ho acabo de veure clar. Si estiro el coll puc veure el pati de la veïna. Tampoc no hi ha indicis de vida. Ni humana ni animal. Segur que s'ha clapat davant la tele, amb l'aire condicionat al màxim i mirant el

Montse Arolas Creus (Salt, 1963). Sóc tècnica

fiscal i comptable. Tinc (de moment, he he he...) una secció a la revista *GiDona* que es diu «Jo ho veig així», i he escrit un llibre de micro-relats que es titula unaltrecafemaria.com amb el pseudònim de Lola Creus.

I ara faré una pila de rendes!!!!

Aaaaaaarrrrrrrrrrrrrrrrggggggg!!

documental de l'Àrtic que fan en algun canal. Si no s'espavila li passarà com a mi. La roba li quedarà ben resseca. M'imagino fent el llit amb els llenços que tinc estesos. Van fent crecs i crocs cada vegada que intento doblegar-los a sota el matalàs. I si han quedat tan i tan ressecs que en intentar doblegar-los es trenquen en trossets? Com les coques de vidre. Així deuen estar

els punyeters llençols. I les arrugues? Què passarà amb les arrugues? Com se'm podia acudir comprar llençols de cotó cent per cent? Perquè el que està clar, claríssim, és que a l'estiu no es pot planxar. Fer-ho és un greu risc per a la salut. De qui planxa, sobretot. Quina sensació em produiran aquestes arrugues quan em posi al llit? Seran els primers llençols amb efecte exfoliant de la història de la humanitat? Em llevaré amb la pell fina d'una criatura de mesos? Potser sí, una pell renovada i una cara envellida de donar voltes tota la nit intentant esquivar les arrugues dels llençols que se'm clavaràn per tot el cos com agulles fines. Aquesta part potser no caldrà posar-la a la publicitat. De fet, estic segura que no tothom té aquestes manies a l'hora de dormir. Ja en veig l'anagrama: «Llençols pell nova. Rejovenixen la teva pell mentre dorms». O alguna cosa així. Del fet que només et rejovenixin la del cos, de pell, tampoc no caldrà fer-ne esmena, no fos cas que encara em fotessin una demanda per publicitat fraudulenta. Ja hi pensaré després, ara fa massa calor per pensar. I estic de vacances. No es pot pensar gaire quan s'està de vacances. Potser havia d'haver canviat els filferros on estenc la roba. N'hi havia algun que tenia rovell. No hi havia caigut, en això! A veure si encara hauré de tornar a posar tota la roba a la rentadora. Seria un bon problema, a més. Mai no he estat capaç de treure les taques de la roba. Com a

molt, hi un producte d'aquells que prometen miracles i que, finalment, fan el que poden, normalment res de res, amb les taques. Sí, potser hauria d'estar valenta i sortir. Però s'està tan bé a la fresqueta de la cuina... El que està clar és que m'hauria de posar les ulleres de sol per sortir. El reflex de la llum de l'astre rei als llençols blancs, blancs, blancs, em deixaria ben enlluernada. Segur. Però, potser, sortir uns minuts no seria tan perjudicial... Potser agafaria una mica de color a la cara. I em quedarien les marques de les tires de la samarreta? Hauria d'anar tot l'estiu amb la mateixa. Perquè les marques no fessin lleig, vull dir. Me'n podria comprar unes quantes d'iguals, de la mateixa forma però en diferents colors. Sí, seria una bona solució. Vaja, per sobre de la teulada del garatge es veuen venir uns núvols. Amb una mica de sort seran núvols de tempesta. M'agraden les tempestes d'estiu. Aquelles que cauen a la tarda, curtes i intenses. Bé, si són llargues tampoc no hi fa res. Però que siguin a la tarda. Això sí. Això és important. Veure-les caure des del sofà. Doncs sí, sí que són núvols de tempesta. Ja han tapat el sol. Ja cal que m'espavili a recollir la roba. A veure si encara se'm mullarà! Mira, la veïna també surt a recollir la seva!

—Hola, Maria Rosa. Que bé va l'estiu per eixugar roba, no trobes?.

Montse Arolas.